AHMED BİN ALİ EL-ALESÎ

Bağdad'da yetişen evliyâdan. İsmi, Ahmed bin Ali bin Ahmed el-Alesî el-Hanbelî olup, künyesi, Ebû Bekr ez-Zâhid'dir. Kâdı Ebû Ya'lâ'dan fıkh ve hadîs ilimlerini okudu. Kendisinden; İbn-i Nasır ve es-Silefî hadîs-i şerîf rivâyet ettiler. 503 (m. 1109) senesinde vefât etti.

Ahmed bin Ali'nin (radıyallahü anh) mesleği sıvacılık ve badanacılık idi. Önceleri bu işle meşgûl olup, geçimini sağlardı. Bir defasında, san'atkârlar ile sultânın sarayını badana için gittiler. Odanın birinde alçıdan yapılmış büyük bir tablo vardı. Sıva ve badana için etrâfı boşaltılınca, tablo birden düştü ve parçalandı. Etrâftakiler buna çok üzüldüler. Bu hâdise sultanın kulağına kadar ulaştı. Oradakiler sultâna; "Efendim! Bu tablonun kırılmasına sebeb olan zât, dînine çok bağlı bir kimsedir, İbn-i Ferrâ'nın arkadaşlarındandır" dediler. Bunun üzerine sultan, Ahmed bin Ali'ye (radıyallahü anh) birşey söylemedi. Onu üzecek bir hareketle bulunmadı. Fakat, Ahmed bin Ali, bu hâdiseden sonra sıvacılığı ve badanacılığı bıraktı. Kendini tamâmen ibâdete verdi. Mescidde Kur'ân-ı kerîm okur, namaz kılardı. Çok oruç tutardı. Kanaât sahibi bir kimse olup kendisi için hiç kimseden birşey istemezdi. Babasından mîrâs kalan mallarını azar azar satar, onunla geçimini sağlardı. İhtiyâcı olanlara derhal yardım eder, sıkıntılarını giderirdi. Herkese ikramlarda bulunur, cömertliği ile tanınırdı. Her gece Dicle nehrine gider, bir testi su alıp onunla iftar ederdi.

Ahmed bin Ali'nin (radıyallahü anh) çok kerâmetleri görüldü. Boynu ve dizleri çok ağrıyan bir çocuk vardı. Annesi ve babası, hastalıktan çocuğa bir zarar gelecek diye çok korktular. Çocuğu Ahmed bin Ali'ye getirdiler. O da, çocuğa Kur'ân-ı kerîmden âyet-i kerîmeler okudu. Sonra duâ etti. Çocuk birden iyileşti, sıhhat buldu.

Hac vazîfesini yapmak için gittiğinde, Mekke'deki Eshâb-ı Kirâmın (aleyhimürrıdvân) Tabiînin, evliyânın ve âlimlerin kabirlerini ziyâret etti. Fudayl bin Iyâd'ın (radıyallahü anh) kabrinin başına geldiğinde, kabrinin yanına asası ile bir çizgi çizip, "Yâ Rabbî! Burası, burası!" dedi. Bu sözden hiç kimse birşey anlamadı:

503 (m. 1109) senesinde tekrar hacca gitmek için yola çıktı. Yolda iki defa deveden düştü. Bütün ağrı ve sızılarına rağmen geri dönmeyip, yoluna devam etti. İhramlı olarak Arafat'a geldi. O gün akşam ile yatsı arasında "La ilahe illallah, Muhammedün Resûlullah" Kelime-i tayyibesini söyleyerek son nefesini verdi. Sabahleyin mübârek cenâzesi, Kâ'be-i muazzama etrâfında yedi defa dolaştırılıp tavaf ettirildikten sonra, Fudayl bin Iyâd'ın (radıyallahü anh) kabri yanına, daha önce çizmiş olduğu çizginin bulunduğu yere kabrini kazıp, oraya defnettiler.

Vefât haberi Bağdad'a ulaştığında, gâibden bir ses "Ahmed bin Ali'nin cenâze namazını gaybî olarak kılınız" diyordu. Bunu işiten Bağdadlılar, halîfe Mustazhir billah ve devlet erkânı büyük câmide toplandılar, gıyabında cenâze namazını kıldılar. Ebü'l-Hüseyn dedi ki: "Özrüm olduğundan, cenâze namazı için büyük câmiye gidemedim. Kendi mescidimde cemâatimle kıldım." (Şafiî ve Hanbelî mezheblerinde cenâze hazır olmadığı hâlde gıyabî namaz kılmak caizdir).

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Tabakât-ı Hanâbile (Zeyli) cild-1, sh. 105
2) Şezerât-üz-zeheb cil-4, sh. 6